

เพชรสีเพลิง

บทที่ 17

ปัทมสีมองแก้วไวน์ที่ถูกยื่นออกมาเชิญชวน สีหน้าเธอแฝงความขมขื่นเช่นเดียวกับชายหนุ่ม รอยยิ้มของเขา จะฝันจะป็นอย่างไรก็ไม่แจ่มใสเสียเลย

“เพื่อมิตรภาพครับ”

หญิงสาวฝันยิ้ม เอื้อมมือไปยกแก้วของตนขึ้นกระทบก่อนจะจรดขอบบางกับริมฝีปาก รู้สึกว่าแก้วก้านยาวใสบางนั้น หนักจนแทบจะยกไม่ขึ้น ทั้งรสชาติไวน์ที่เคยหอมหวานก็กลับฝาดฝื่อน

เธอวางแก้วลง มองอีกฝ่ายขีมิๆ เห็นริมฝีปากของเขาขึ้นร่องรอยไวน์อยู่เล็กน้อย “เมื่อวานนี้คุณเผด็จเพิ่งพูดว่าจะไม่พบกันอีก แล้ววันนี้เกิดอะไรขึ้นคะ”

“ผม...” น้ำเสียงชายหนุ่มขาดหาย ดวงตาอ่อนขีมิหลุบลงมองน้ำเมรัยสีแดงม่วงที่เหลือในแก้วที่เขาเพิ่งวางลงบนโต๊ะ “ผมไม่เคยอยากพูดอย่างนั้น เพียงแต่ผมกำลังพยายามที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง...”

“และไม่ทำสิ่งที่ไม่ถูก... ฉันทราบแล้วค่ะ” เสียงเธอแหบโหยเช่นกัน

“คุณสัมผัสอะไร” เสียงถามขีมิ ดวงตาในกรอบสวยจับมองหญิงสาว

คำตอบของเธอทำให้เขาต้องระบายนมหายใจ “รู้ว่าเพราะว่าพ่อของเรามีปัญหากันหนักขึ้นทุกวัน คุณถึงตัดสินใจอย่างนั้น... ฉันเองก็อดคิดถึงเวลาที่พ่อพูดถึงพ่อคุณอย่างโมโหโทโส ใช้อำนาจๆ ด่าหยาบๆ..... พ่อคงโกรธฉันแน่ถ้ารู้ว่าฉันกับคุณ... สนิทสนมกัน...”

ชายหนุ่มนิ่งไป

ปัทมสีมองใบหน้าคมสะอาดสะอาดอันในร่างสูงหนาแข็งแรงทำตามสบายแต่ไม่เคยจะทิ้งความมองอาจฝั่งผายที่นิ่งอยู่ตรงข้ามด้วยประกายตาที่สะท้อนความเจ็บปวด หลายวันที่ใกล้ชิดกัน ทำให้เธอยิ่งชอบเขามากเหลือเกิน มากจนอาจจะตามเขาไปได้ทุกที่หากว่าได้รับการร้องขอ ... ต่อให้พ่อเขาเกลียดเธอและพ่อเธอเกลียดเขา... ต่อให้ลูกของเธอกับเขาไม่มีปู่หรือตาโอบอุ้ม ยังไงๆ เธอก็ยินยอมพร้อมที่จะเผชิญปัญหาทุกอย่าง

แต่ชายหนุ่มไม่เคยแสดงความตั้งใจที่จะฟันฝ่าอุปสรรคนั้นราวกับการที่ “พ่อไม่ถูกกัน” จะเป็นจุดสุดท้ายของความสัมพันธ์และนำมาซึ่งความสิ้นสุด

ทำไมเขายอมแพ่ง่ายๆ

อาหารมือนั้นไร้รสชาติจนต้องฝืนใจกลืนกิน หลังจากนั้นปัทมสีรับจุมพิตจากชายหนุ่มแล้วขับรถกลับบ้านด้วยน้ำตานองหน้า... ไม่มีการสัญญาหรือให้ความหวัง แม้หากพรุ่งนี้จะยังพบกันชายหนุ่มก็คงยืนยันที่จะกลับต่างประเทศโดยไม่มีเธอเช่นเดิม

เธอเจ็บปวดด้วยความผิดหวังและไม่เข้าใจอย่างที่สุด...

ภัสสรอชยาจนั่งหลับ อยู่ที่ห้องรับแขก ชั่วครู่ก็รู้สึกตัวผวาลุกขึ้นเดินไปเดินมารอคอย เธอยังสวมเสื้อยืดกางเกงยีนแล้วยังมีกระเป๋าสะพายที่ชอบใช้วางอยู่ใกล้มือทั้งที่ควรจะเปลี่ยนเป็นชุดนอนได้แล้ว พอเห็นรถ ร่างเล็กๆ ที่ปราดเปรียวก็ผวามาคู่แล้วเปิดประตูยื่นรอนปัทมสีเดินมาถึง

ปัทมสีต้องป็นสีหน้ากลบเกลื่อนความโศกตรมในหัวใจ

“ดีที่ป่านนี้แล้วมัวทำอะไร ทำไมยังไม่นอนอีกสร”

“สรนัดให้ชยามา แต่ชยาเจียบหายไปเลยคะ แปลกจิงชยารับปากแล้วไม่เคยเป็นแบบนี้ แล้วก็ไม่ได้โทรมาบอกอะไรด้วย”

“อะไรกัน มีอะไรทำไมถึงนัดชยาดีกดึ้นป่านนี้”

เธอพูดพลางปิดประตูเดินตามพี่สาว

“สรนัดให้ชยามาตั้งแต่ตอนค่ำแล้วคะ ก็พี่โยเอาชื่อพ่อกับคุณลงบัญชีมาอ้างจะบังคับให้สรนั่งรถไปด้วย สรไม่รู้จะเบียดยังไงก็เลยบอกให้ชยานั่งแท็กซี่มาจะได้ขับรถหนีพี่โยออกไปด้วยกัน”

“แล้วคิดจะไปไหนกันหรือ”

“แหม สรไม่ไปไหนไกลหรอกค่ะ อย่างมากก็หลบไปที่ร้านอาหารแถวปากซอยบ้านนี้แหละ รอจนพี่โยกลับแล้วสรก็จะส่งชยานั่งแท็กซี่กลับ”

“แล้วจะต้องหนีคุณโยทำไม สรคิดจะหนีอีกนานแค่ไหน เกลียดชังเขาจริงๆ หรือ”

นั่นซิ เธอจะหนีอีกนานแค่ไหน เธอเกลียดชังโยชินจริงอย่างที่พูดหรือเปล่า

ใบหน้าที่เฉือนจางลงของน้องสาวทำให้ป๋นรสีส่ายหน้า

“อย่างอนให้มากไปเลย ความจริงคุณโยก็ไม่เลวนักหรอก เพียงแต่รักสนุกทำตัวตามสบายเกินไปหน่อยเดี๋ยวเท่านั้น อีกหน่อยเขาก็คงปรับปรุงตัวได้ ถ้าสรรักชอบเขาละก็อย่าไปติดใจกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นั้นเลย ต่อไปในอนาคตเมื่อสรโตขึ้นจะเจอบอกมากกว่านี้อีกหลายเท่า ไม่ว่าจะผู้ชายของสรจะเป็นคุณโยหรือใครก็ตาม”

หญิงสาวคอดก “แหม พี่สัมพันธ์ยังกับผู้ชายชิวๆ นะคะ”

“พี่รู้สึกว่ารกรักแล้วกัน” น้ำเสียงของป๋นรสีขมขื่น

“ถ้าเรารักใครสักคน... เราอาจจะทำได้ถึงขนาดยอมทนเจ็บทนปวดทุกอย่าง ขอเพียงให้ได้เข้ามาแม่เพียงบางเศษบางส่วนก็ยอมทั้งนั้น นี่สรมีปัญหาเล็กน้อยก็ทำเสียเป็นเรื่องใหญ่ หรือว่าสรไม่ยากคบกับคุณโยแล้วจริงๆ”

ภัสสรนั่ง ภาพใบหน้ารื่นปรกายดาวาววับข้างเล่น น้ำเสียงหยอกเย้าของชายหนุ่มฉายชัดขึ้นมา เธอเองก็ชอบเขาไม่น้อยเลย เพียงแต่ทำที่ที่ช่างยั่วเย้ากับผู้หญิงทุกคนที่ขวางหน้าทำให้เธอรู้สึกขัดใจ ครั้นมาเห็นภาพพรรณรายในอ้อมอกชายหนุ่มแม่ทั้งสองจะแก้ตัวว่าไม่มีเจตนาตั้งใจอะไรก็ตาม เธอก็รู้สึกบาดตาบาดใจและอับอายอย่างบอกไม่ถูก

คำพูดของป๋นรสีทำให้เธอได้คิด มองหน้าพี่สาวอย่างแปลกใจ ใบหน้าที่เคยงามเฉียบตระหง บัดนี้อ่อนเศร้า ปรกายตาสะท้อนความโศกศัลย์ ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงที่สลัดรักหนุ่มๆ ให้อกหักมาแล้วมากมายอย่างป๋นรสีจะพูดประโยคนี้นี้ด้วยท่าที่เศร้าซึม

ป๋นรสีรักใครแล้วไม่สมหวังกระนั้นหรือ

หญิงสาวตามพี่สาวขึ้นห้อง เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อจะเข้านอน แล้วก็ยังมีเสียงเรียกเข้าดังจากโทรศัพท์บ้านที่วางอยู่ข้างเตียง

ชยากระมัง หญิงสาวหันไปคว้ามาพูด

“ฮัลโหล”

“สร...” เป็นเสียงสั้นเครือหวนไหวของพิมพลอย “สร...”

“พิมเธอ มีอะไรทำไมโทรมาดึกปานนี้”

“สร ชยา...ชยาอยู่โรงพยาบาล...”

ภัสสรผวาขึ้นทั้งตัว “ฮ้า อะไรนะ”

“โรงพยาบาลโทรมา เขาโทรถามหาญาติจากโทรศัพท์มือถือของชยา สรคงปิดเครื่องไว้ก็เลยไม่ได้รับข่าวใช่ไหม”

“เปล่านะ เอ๊ะ ก็สรปิดเครื่องแบ็บเดียวเอง ชยาเป็นอะไรหรือพิม”

“รถชน.....”

เธออุทาน ร้อนรนถามว่า “อยู่โรงพยาบาลอะไร ชยาเป็นยังไงบ้าง”

“โรงพยาบาลตำรวจ ชยาตายแล้ว.....” คำตอบตามด้วยเสียงร้องไห้

ป๋นรสี นั่งเงิบอยู่ที่เก้าอี้ตรงข้าม มองเด็กสาวทั้งสามกอดกันร่ำไห้ ภัสสร พิมพลอยและสายใจไม่มีคำพูดมากนัก พอเห็นหน้าก็ผวาเข้าเกาะกอดร้องไห้ด้วยกัน เพื่อนๆ ที่รู้ข่าว ตามกันมายืนหน้าเสียน้ำตาซึม บางคนมีผู้ปกครองมาด้วย

เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลและนายตำรวจผลัดกันเข้ามาสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับเด็กหนุ่มผู้เสียชีวิตเพื่อจะแจ้งข่าวกับญาติ ทุกคนต่างก็พยายามให้ข้อมูลที่ตนรู้

โยธินซ่อนตัวอยู่ไม่ไกล คราบโลหิตยังติดอยู่บนเสื้อผ้าของเขา มือที่เปื้อนคราบเลือดถูกล้างจนสะอาด แต่ความรู้สึกของชายหนุ่มไม่อาจถูกล้างได้ เขานั่งก้มหน้าเกือบจะขีดหัวเข้า กุมศีรษะด้วยมือทั้งสอง

ในสายตาของคนอื่น เขาเป็นพลเมืองดีผู้เห็นเหตุการณ์ที่แจ้งเหตุร้ายและเรียกรถพยาบาล เพราะเหตุนี้ผู้เคราะห์ร้ายคนอื่นๆ จึงได้รับการช่วยชีวิตทันทั่วทั้งที่ คนขับรถบรรทุกหนีหายไปสภาพบาดเจ็บ มีแต่เด็กหนุ่มคนเดียวที่เสียชีวิตเพราะโดนกระแทกอย่างแรง
ชยา.....

ชายหนุ่มได้รับอนุญาตให้กลับบ้านได้แล้ว แต่เขาไม่มีกำลังใจจะทำอะไรนอกจากนั่งกุมศีรษะ สापแข่งความบ้าบิ่นคึกคะนองของตัวเองที่ทำให้มีการเจ็บและการตายเกิดขึ้น

ภาพเหตุการณ์เมื่อตอนหัวค่ำยังเด่นชัดอยู่ในความทรงจำ รถแท็กซี่คันนั้นบีบแตรซ้ำๆ เสียงดังกวนประสาทและพยายามจะแซงขึ้นหน้า ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนถูกทำร้าย แทนที่จะชะลอความเร็ว กลับเร่งเครื่องมิให้อีกฝ่ายแซงได้ รถแท็กซี่คันนั้นกลับเร่งเครื่องเหมือนจะลองดี แล้วรถบรรทุกก็ไถลพรวดเลี้ยวออกมาจากทางแยกด้วยความประมาท

แท็กซี่หักพวงมาลัยไปทางขวา ตัวรถด้านที่ชยานั่งจึงกระแทกเข้ากับมุมหน้าของรถบันทุกที่กำลังทำมุมเลี้ยวอย่างจัง เสียงโครมดังสนั่นกึกก้อง ถนนสายนั้นไม่ใช่ถนนหลักที่พลุกพล่านและออกจะว่างในยามค่ำ รถทุกคันจึงเร่งความเร็วกันอย่างเต็มที่

ชายหนุ่มเลี้ยวรถวนกลับมาด้วยความตระหนก รถคันอื่นๆ พากันชะลอตัว บางคันจอด บางคันแล่นเลยผ่านไป โยธินวิ่งลงไปดูคนบาดเจ็บ แล้วต่อโทรศัพท์แจ้งเหตุ

เขาเข้าไปช่วยผู้บาดเจ็บบนรถบรรทุกที่พอจะเคลื่อนไหวได้ พอกลับมาเห็นว่าเป็นชยาที่ถูกบุรุษพยาบาลพาออกจากรถแท็กซี่ที่พังยับเยินในสภาพบาดเจ็บสาหัสจนไร้สติ เขาก็เข้าอ่อนแทบจะล้มทั้งยืน เขากลับไปชะโงกดูในรถแท็กซี่แล้วเก็บโทรศัพท์มือถือที่อาบเลือดซึ่งกระเด็นตกอยู่ที่พื้นรถออกมา ชยาคงกำลังถ่มมันไว้ในมือเพื่อจะติดต่อกับภัสสร หมายเลขของเธอปรากฏเป็นหมายเลขสุดท้ายที่มีการติดต่อกัน

“คุณโย...” เสียงปณรสีเรียกแผ่วเบา ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองด้วยดวงตาหม่นมัว

หญิงสาวนั่งลงข้างๆ ถามเสียงอ่อน

“คุณเข้ามาเกี่ยวข้องกับได้ยังไง”

“ผม... ผ่านมาเห็นพอดีก็เลยแจ้งตำรวจแล้วเรียกรถพยาบาล ตอนแรกไม่รู้ว่า เป็นชยา พอรู้ก็หมดแรง ทำอะไรไม่ถูก”

หญิงสาวลูบหลังเขาอย่างปลอบ “ทุกคนซ็อกไปตามๆ กัน สรรกับเพื่อนร้องไห้ไม่หยุด พวกเขาสนิทกันมาก”

“ผมรู้ เพราะอย่างนั้นผมถึงไม่กล้าเป็นคนบอกข่าว ไม่รู้ว่า จะทำตัวยังไงดี”

“คุณทำดีที่สุดแล้วละ พวกเขารู้แล้วว่า คุณพยายามช่วย”

“คนขับรถบรรทุกหนีไปแล้ว”

“ช่างเถอะ แล้วตำรวจก็จะจัดการเอง” ปณรสีตบขาเขาเบาๆ “กลับไปพักผ่อนที่บ้านก่อนดีไหม ยังไงๆ ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว เสื่อคุณเปื้อนเลือดด้วยนะ”

“ผมช่วยประคองคนเจ็บจากรถบรรทุกออกมา มีเด็กบาดเจ็บด้วย”

“คุณน่ารักมากเลย”

ชายหนุ่มถอนใจพลางสั่นหน้า ฟิงหลังกับพนักเก้าอี้หลับตานิ่งอย่างพยายามสงบอารมณ์ เสียงอ่อนสะท้อนพึมพำซ้ำๆ

“ไม่น่าเลย... ไม่น่าเลย...”

“ไม่มีใครอยากให้มันเกิดขึ้นหรอก แต่มันก็เกิดขึ้นแล้ว.....

เราแก้ไขไม่ได้ ทำใจให้สบายแล้วมาดูว่าจะช่วยคนที่ยังอยู่อย่างไรดีกว่า”

“พวกเด็กๆ เป็นยังไงกันบ้าง”

“กอดกันร้องไห้... แต่ก็คงจะเศร้าไม่นานหรอก เด็กๆ ปรับตัว
ง่าย ชีวิตเขายังต้องเจอสิ่งแปลกใหม่ที่น่าสนใจอีกมาก”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ” ชายหนุ่มพึมพำ

“เราซีที่คงจะไม่ลืมอะไรง่าย ๆ จริงไหม” สีหน้าคนพูดเศร้า
หมอง “เราผ่านวัยเด็กมาแล้ว ไม่มีอะไรแปลกใหม่ที่น่าตื่นเต้น
สำหรับเรา เราก็เลยเก็บเรื่องมาทุกข์ใจได้มากกว่า”

ชายหนุ่มมองใบหน้าอ่อนเศร้าของหญิงสาวที่เขาเคยคงไป
เที่ยวด้วยอย่างแปลกใจ เสียงถามบอกความเป็นห่วง

“ไม่ได้คุยกันนานแล้ว สบายดีไหม”

ปัทมสีผืนยิ้ม “สบายซี คนอย่างสามีหรือจะไม่สบาย...
กลับบ้านไปนอน เอะ คุณโย สีหน้าท่าทางคุณดูไม่ได้เลยรู้ไหม”

ชายหนุ่มพยักหน้าขี้น “สามีก็พาสรกลับบ้านก่อนเถอะ
แล้วพรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่”

“ไปปลอบพวกเขาหน่อยซี”

ชายหนุ่มนิ่ง แต่แล้วก็ลุกขึ้น “ก็ได้”

เขาจะปลอบใครอย่างไรได้ โยธินรู้สึกว่าเขาต่างหากที่ต้องการ
คนปลอบอย่างที่สุด.....

ชายหนุ่มต้องฝืนใจตัวเองอย่างที่สุดที่จะจับพวงมาลัยรถอีกครั้ง
ภาพถนนข้างหน้าเหมือนเต็มไปด้วยภูตพรายมาร้องเรียนขอความเป็น
ธรรม ทุกคนที่โรงพยาบาลมองเขาอย่างชื่นชม สดุดีความมีน้ำใจ
ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ เมื่อครู่นี้ ภัตสรที่แรงแงอมานาน ยอมให้เขา
โอบกอดและซุกร่างสะอื้นอยู่ในอ้อมกรรากับเด็กน้อยในอ้อมแขนของ
ผู้ที่ตนไวใจพึ่งพิงในยามทุกข์โศกอย่างที่สุด

เธอเพิ่งจะเห็นเขาเป็นวีรบุรุษเป็นครั้งแรก

“กลับบ้านไปพักผ่อนก่อนเถอะ สร ถึงอยู่ก็ทำอะไรไม่ได้
ชยาไปสบายแล้ว อย่าทำให้วิญญาณเขาไม่สงบเลย”

เขาขับรถกลับบ้านด้วยความรู้สึกทุกข์ทรมาน

ชายหนุ่มพาตัวเองลากขาลงจากรถเข้าบ้านแล้วขึ้นมาอยู่ใน
ห้องนอนที่มีมิติด้วยความรู้สึกตีบตัน อีกชั่วครู่เขาก็ปิดหน้า
ร้องไห้ออกมาอย่างอึดอั้น

ประตูห้องเปิดออก ชวนคะนึ่งเข้ามาเฝ้ามองอย่างแปลกใจ

“คุณโย... เป็นอะไรไปคะ”

ชายหนุ่มยังสะอื้น หญิงสาวเปิดไฟ สภาพเสื้อผ้ายับที่
เประฉาบเลือดทำให้เธอตกใจ ร้องถาม

“อะไรกันคะนี่ เกิดอะไรขึ้น”

“เกิดอุบัติเหตุ... บาดเจ็บหลายคน... มีคนตายด้วย...”

หญิงสาวปราดเข้ามาสำรวจเนื้อตัวเขา

“แล้วคุณโยเป็นอะไรหรือเปล่า มาคะ ถอดเสื้อออกก่อน”
พูดพลางเธอก็ช่วยปลดกระดุมเสื้อให้

ชายหนุ่มทำตามราวกับกลับกลายเป็นเด็กเล็กๆ ที่อยู่ในการ
ปฏิบัติดูแลของพี่เลี้ยงอีกครั้ง เสียงเล่าสั้นสะท้าน

“ผมไม่ได้เป็นอะไร ผมประคองพวกเขาออกมาจากรถแล้วพา
ไปโรงพยาบาล”

“โถ คนดีของคะนึ่ง ไม่เป็นไรนะคะ อย่าขวัญเสียไปเลย”

“ผมไม่ได้ขวัญเสีย ผมเสียใจต่างหาก”

“ทำไมจะต้องเสียใจล่ะคะ” เสียงถามปลอบประโลม

“ผมรู้จักกับคนที่ตาย เขาเป็นเพื่อนของภัตสร...”

เสียงพูดขาดหายก่อนชายหนุ่มจะโพล่งออกมาด้วยน้ำเสียงเจือสะอื้น

“ผมทำให้เขาตาย ผมเป็นต้นเหตุ”

“คุณโย.....”

ในอ้อมกอดของพี่เลี้ยงสาวสวยที่หลงรักเขาหมดหัวใจ

โยธินเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดออกมาอย่างไม่ปิดบังเลยแม้แต่น้อย.....